

Затичаха следъ него и другитѣ топчии. Залегнаха задъ върбитѣ край рѣката и загърмѣха срещу потерата. Дигна се облакъ димъ. Отсреща турцитѣ бѣха много, но бунтовниците се държаха юнашки.

Застаналъ на едно високо мѣсто, Хорчо войвода даваше команда за стрелба:

— Бийте се, юнаци! Огънь, биий!

И бунтовнитѣ шишинета трещѣха.

Неочаквано, голѣма група конници дойдоха въ помощъ на турската потеря. Тѣ скочиха отъ конетѣ си, залегнаха на брѣга на Смолската рѣка, и куршуми като градъ се изсипаха върху главитѣ на въстаницитѣ. Нападаха отъ всички страни отчаяно. Предводителътъ на коницитѣ, единъ едъръ турчинъ, съ висока чалма и възсѣдалъ на бѣлъ конь, съ размахващъ кривъ ятаганъ, който лъщѣше на слънцето, даваше гласно команда. Той обикаляше дългата верига, която стреляше, идваше наблизу до завоя на рѣката, вземаше пушка, целѣше се и гърмѣше върху бунтовниците.

Стоилъ не се съдържа:

— Войводо, — рече той на Хорча, — не мога да търпя този, чалмалията! Мѣря се, Божемъ наблизу е, а не мога да го улуча! Какво да направимъ? Какъ да го обърнемъ, а?

Войводата, който държеше пушката задъ хълма, надигна глава и викна:

— Трима юнаци ми трѣбватъ! Кои отъ васъ ще дойдатъ съ мене?

Обадиха се десетина души.

— Всички искаме да дойдемъ!

— Не! Само трима ми трѣбватъ, — и той махна съ ржка, — трима ще застанатъ хей тамъ, задъ голѣмата върба! На ви и това знаме, да служи за примамка, ама се пазете! Той ще гърми къмъ васъ, пъкъ азъ отъ друга страна ще му взема мѣрка... Хайде, братя!...

Хорчо войвода извади отъ пазвата си копривщенското знаме, което въ битката по-рано бѣ отървалъ отъ турцитѣ. Момчетата го привързаха на единъ прѣтъ и го развѣха край воденицата.

Щомъ зърнаха развѣтото знаме, турцитѣ загърмѣха по него. Тогава Хорчо войвода се притули въ ракитака, спусна се надолу край брѣга, преплува рѣката и се озова на отсрещния брѣгъ, подъ носа на враговетѣ. Никой не го забеляза. Покатери се на лѣвия каменистъ брѣгъ, лѣгна по очи въ гжстата трева и зачака.

Не се мина много време, и предводителътъ на черкезитѣ отново се мѣрна наблизу край брѣга. Той махаше съ ржка и даваше команда на черкезитѣ да гърматъ срещу въстаницитѣ. За да покаже примѣръ, че не се бои отъ куршумитѣ, той застана на едно мѣсто на брѣга на рѣката и дигна пушката, за да гърми срещу борцитѣ, наредени подъ знамето, което се вѣеше до воденицата.